

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά

/ [Ιερές Μονές](#)

Το μεσημέρι της Παρασκευής 28 Φεβρουαρίου τελέστηκε στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά σε κλίμα συγκινήσεως η εξόδιος ακολουθία του μακαριστού καθηγουμένου αυτής Αρχιμ. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη.

Προέστη ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης κ. Πάυλος, ενώ έλαβαν μέρος οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Εδέσσης κ. Ιωήλ, Άρτης κ. Καλλίνικος, Ιερισσού κ. Θεόκλητος, Κίτρους κ. Γεώργιος, Γρεβενών κ. Δαβίδ, Τρίκης κ. Χρυσόστομος, Νέας Κρήνης κ. Ιουστίνος, Λαγκαδά κ. Πλάτων, Κιλκισίου κ. Βαρθολομαίος και οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Ρηγίου κ. Ειρηναίος και Σκοπέλου κ. Νικόδημος.

Παρέστησαν οι τοπικές πολιτικές και στρατιωτικές αρχές, εκπρόσωποι

μοναστικών αδελφοτήτων, κληρικοί και πλήθος πιστών.

Το μήνυμα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου **Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου**, Προέδρου της Δ.Ι.Σ. ανέγνωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γρεβενών κ. Δαβίδ.

Ομίλησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος, εκ μέρους των παρισταμένων Αρχιερέων, ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Πρόδρομος Γκιρτζαλιώτης, εκ μέρους της αδελφότητας της Ιεράς Μονής και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων**.

Ακολούθησε λιτανευτική πομπή προς το κοιμητήριο της Ιεράς Μονής όπου έγινε η ταφή της σορού του κεκοιμημένου καθηγουμένου.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος

«Ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ».

Μέ αὐτή τήν ἀκλόνητη πεποίθηση σέ προπέμπουμε σήμερα γιά τόν οὐρανό. Ὑπάκουος σέ ὅλη σου τή ζωή στήν κλήση καί τό θέλημα τοῦ Κυρίου μας, δέν ἦταν δυνατόν νά μήν ὑπακούσεις καί σέ αὐτήν τήν ἰδιαίτερη καί ἀνεπανάληπτη κλήση, τήν ὁποία σοῦ ἀπηύθυνε ὁ Κύριος τοῦ Ἀμπελῶνος χθές, κατά τήν ἡμέρα τῆς 30ῆς ἐπετείου τῆς εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας σου. Γιά αὐτήν προετοιμαζόσουν ἄλλωστε, ὄχι μόνο ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ἀλλά σέ ὅλη σου τή ζωή καί πολύ περισσότερο τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἀσθενείας σου.

Προνοητικός, προσεκτικός καί ἐπιμελής κατά πάντα μερίμνησες καί αὐτές τίς δύσκολες προσωπικές σου στιγμές γιά τή διευθέτηση καί τῆς παραμικρῆς ἀκόμη λεπτομερείας, ὥστε νά εἶσαι κατά τό δυνατόν ἔτοιμος νά παραστεῖς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου σου, δίδοντας παράδειγμα ἄριστο συνεποῦς καί συνετοῦ κληρικοῦ καί πνευματικοῦ πατρός σέ ὅλους τούς πατέρες τῆς Μονῆς καί ὄχι μόνο.

Σέ γνώρισα ὅταν ἦλθες στή Θεσσαλονίκη, πρωτοετής φοιτητής τῆς Νομικῆς, πρίν ἀπό 45 περίπου χρόνια. Καί ἀπό τότε συνεδέθης μαζί μου καί ἔζησες κοντά μου, δίπλα μου, τά περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς σου, περισσότερα καί ἀπό αὐτά πού ἔζησες μέ τούς κατά σάρκα γονεῖς σου. Ἐζησες κοντά μου μέ ἀγάπη ἀνιδιοτελεῖ, μέ ἀφοσίωση ἀπεριόριστη, μέ πιστότητα ὑποδειγματική, μέ ὑπακοή τελεία, μέ

ταπείνωση και μέ προθυμία νά βοηθήσεις στά πάντα, νά εξυπηρετήσεις τούς πάντες, κυρίως ὅμως νά διακονεῖς τούς ἀνθρώπους και τόν Θεό. Αὐτόν διακόνησες ἀπό τά νεανικά σου χρόνια στή Χριστιανική Καταφυγή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξες ἀπό τά πρῶτα μέλη και βασικά στελέχη. Καί ὁ Θεός σέ ἀξίωσε νά διακονήσεις και τόν ὁσιο Γεράσιμο τόν Μικραγιαννανίτη, ὅσες φορές οἱ ὑποχρεώσεις τῆς Καλύβης τόν ἔφεραν στήν Ἀθήνα, ἀλλά και τή μακαριστή Γερóντισσα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Γοργοπηκόου Μάνδρας, ἡ ὁποία και σέ ἀγαποῦσε βαθύτατα.

Θά μπορούσες νά διαπρέψεις ὡς νομικός. Ἀλλά ἐσύ, ἀντίθετα πρὸς τόν νομικό τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπέλεξες νά ἀφιερώσεις τόν ἑαυτό σου στόν Θεό. Μέ ἀκολούθησες, πρῶτος ἐσύ, ὅταν ὁ Θεός μέ κατέστησε Ἐπίσκοπο τῆς Ἀποστολικῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, γιά νά ζήσεις και νά διακονήσεις κοντά μου, ἀναλαμβάνοντας παρά τό νεαρό τότε τῆς ἡλικίας σου μία μεγάλη και διπλῇ εὐθύνη, τήν εὐθύνη τῆς ἐκ βάθρων ἀνακαινίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Δοβρᾶ και τῆς συνολικῆς ἀναδιοργανώσεώς της, και παράλληλα τήν εὐθύνη τῆς ἡγουμενίας.

Ἀνέλαβες μέ βαθειά συναίσθηση τοῦ βάρους ἀλλά και μέ ἀπόλυτη ἀφοσίωση και ἐμπιστοσύνη στόν Θεό και στήν Κυρία Θεοτόκο. Προσέφερες στή διακονία αὐτή ὄχι μόνο τόν ἑαυτό σου και τή ζωή σου, ὄχι μόνο τά τάλαντα και τά χαρίσματα πού σοῦ ἔδωσε πλούσια ὁ Θεός, ἀλλά και ὅλη τήν πατρική σου περιουσία, μέ τήν ὁποία ἀνακαινίσθηκε ἐξ ὁλοκλήρου τό Καθολικό τῆς Μονῆς μας και ἀνεγέρθησαν τά πρῶτα κτίρια, τά ἀπαραίτητα γιά τή λειτουργία της. Ἐγίνες ἔτσι κτίτορας τῆς ἱστορικῆς και μαρτυρικῆς αὐτῆς Μονῆς, ὅπως σοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, τήν ὁποία πρίν ἀκόμη νά ἔλθουμε στή Βέροια, πρίν ἀκόμη νά ἀκούσεις ποτέ τό ὄνομα αὐτῆς τῆς Μονῆς, πού δέν ὑφίστατο τότε, εἶχες δεῖ και τήν εἶχες ἀκούσει νά σοῦ λέει: «στή Δοβρᾶ, στή Δοβρᾶ».

Ἀφοσιώθηκες στό ἔργο αὐτό και διακόνησες τούς ἀδελφούς σου, τούς μεγαλύτερους πατέρες πού ἐγκαταβίωσαν μαζί σου και ἐργάσθηκαν γιά τήν ἐπανίδρυση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ὡς ἀδελφός και ὡς πατέρας, ἀλλά και τούς νεωτέρους ὡς τέκνα σου πνευματικά, μέ πολλή ἀγάπη, στοργή και διάκριση, και ἤσουν καθημερινά γιά ὅλους παράδειγμα στά πάντα: στήν ταπείνωση, τήν ὑπακοή, τήν προσευχή, τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό και τήν Κυρία Θεοτόκο και τούς ἁγίους, τήν ἐργατικότητα και τήν ἀφοσίωση στό πνευματικό ἔργο πού ἀνέλαβες ὄχι μόνο χάριν τῆς Ἀδελφότητος ἀλλά και χάριν τῶν ἑκατοντάδων ψυχῶν πού ἀνέπαυες στό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως, ἐκδαπανώντας τόν ἑαυτό σου.

Ἀγάπησες τήν Ἱερά αὐτή Μονή και τό ἔργο τό ὁποῖο σοῦ ἐμπιστεύθηκα, και τό ὑπηρετήσες μέ συγκινητική αὐταπάρνηση και μέ τόν τελειότερο τρόπο. Ἦσουν

πάντοτε παρών στη Μονή, πρώτος στις Ακολουθίες, πρώτος και σε όλες τις δραστηριότητες και τις ανάγκες της. Προτίμησες να στερηθείς ακόμη και τις προσκυνηματικές έκδρομές της Ίερᾶς μας Μητροπόλεως, ακόμη και τό να συνοδεύσεις τόν Ἐπίσκοπό σου σε κάποια πανήγυρη ἢ σε ἄλλη Μητρόπολη, ακόμη και στό κελλί μας στό Ἅγιον Ὅρος, προκειμένου να μήν ἀφήσεις ἔστω και γιά λίγες ἡμέρες τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρά και τήν Ἱερά αὐτή Ἀδελφότητα.

Καί ὅταν πρίν ἀπό μερικά χρόνια ἡ μητέρα σου εἶχε ἀνάγκη τῆς παρουσίας σου, ἐπέλεξες να ἔλθει ἐκείνη στη Βέροια, γιά να μήν εἶσαι μακριά της ἀλλά και συγχρόνως γιά να μήν εἶσαι μακριά ἀπό τή διακονία σου.

Τό ἔργο σου ὅλα αὐτά τά χρόνια ἦταν ἔργο ὑπακοῆς. Ποτέ δέν ἀρνήθηκες να κάνεις κάτι ὅ,τι και ἄν ἦταν. Ποτέ δέν ἀρνήθηκες ὅτιδήποτε και ἄν σοῦ εἶπα. Πάντοτε ρωτοῦσες, ἐνῶ μποροῦσες να ἀποφασίσεις και ὁμόνος σου, ὅχι γιατί δέν ἤθελες να ἀναλάβεις ἐσύ τήν εὐθύνη, ἀλλά γιατί ἦσουν ἄνθρωπος τῆς ὑπακοῆς και τῆς ταπεινώσεως. Ποτέ ἄλλωστε δέν ἐπεδίωξες τήν προβολή, ποτέ δέν ἐπεδίωξες να προηγῆσαι τῶν ἄλλων, ακόμη και ὅταν προηγῆσο λόγω τῆς θέσεώς σου ἢ και τῶν πρεσβείων τῆς ἱερωσύνης. Τά ἀπέφευγες ὅλα αὐτά ἀπό βαθειά και εἰλικρινῆ ταπείνωση, και ἐπειδή γνώριζες ὅτι δέν ἔχουν σημασία και ἀξία γιά τόν ἄνθρωπο και πολύ περισσότερο γιά τόν μοναχό και τόν κληρικό, ἀλλά σημασία ἔχει ἡ θέση πού ἔχει ὁ Θεός στήν ψυχή μας και ἡ θέση πού Ἐκεῖνος θά μᾶς δώσει κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Θά μποροῦσα να πῶ, ἀγαπητό μου παιδί, πολλά γιά σένα αὐτή τήν ὥρα. Γιά τή λεπτότητα και τήν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς σου, γιά τήν ἀγάπη και τήν ἐλεήμονα πάντοτε διάθεσή σου πρὸς ὅλους, γιά τή μέριμνα και τή φροντίδα γιά ὅλους και γιά ὅλα, ακόμη και γιά τά μικρά ζωάκια τῆς Μονῆς μας, πού τά εἶχες και αὐτά ὑπό τήν προστασία σου, γιά τήν τάξη πού σε διέκρινε χωρίς να γίνεσαι κουραστικός, γιά τή διάκριση και τή διακριτικότητα πού σε χαρακτήριζε, γιά τήν ἐξομολόγησή σου.

Δέν θά ἐπεκταθῶ ὅμως ἄλλο, γιατί ἡ σιωπή σου ἔκανε τά ἀφανῆ ἐμφανῆ σε ὅλους, ὅπως ἀποδεικνύεται και ἀπό τήν ἀγάπη και τή συγκίνηση τῶν ἀνθρώπων πού ἐκφράζεται αὐτές τίς ἡμέρες και σήμερα ἰδιαιτέρως. Δέν ἔχεις ἄλλωστε ἀνάγκη ἀπό ἀνθρωπίνους ἐπαίνους. Λίγο πρίν να μνημονεύσει ἡ Ἐκκλησία μας «τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων ἀνδρῶν και γυναικῶν», λίγο πρίν να ὑπενθυμίσει σε μᾶς τούς περιλειπομένους «τήν ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ἀπό τόν παράδεισο», ἐσύ ἴστασαι πρό τῶν πυλῶν του ἔτοιμος να εἰσέλθεις ἀνταποκρινόμενος στη γλυκυτάτη φωνή τοῦ Κυρίου μας «εὖ δοῦλε ἀγαθέ και πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω».

Ἡ σημερινή πένθιμη καί ὀδυνηρή γιά μᾶς ἡμέρα εἶναι γιά σένα «καιρός εὐπρόσδεκτος» καί «ἡμέρα σωτηρίας». Καί ἐνῶ ἐμεῖς προετοιμαζόμεθα γιά «τό μέγα τῆς νηστείας πέλαγος», ἐσύ τό διαπλέεις ἤδη γιά νά φθάσεις στό δικό σου Πάσχα, στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πατρική μου ἀγάπη καί στοργή σέ συνοδεύουν

Ομιλία Αρχιμ. Προδρόμου Γκιρτζαλιώτη

Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατοι, Ἅγιοι καθηγούμενοι και καθηγούμενες, αξιότιμοι ἄρχοντες του τόπου, σεβαστοί Πατέρες, θρηνούσα αδελφότητα, αγαπητοί αδελφοί και αδελφές εν Χριστώ,

Σήμερα στεκόμαστε βουβοί, με τις καρδιές μας σφιγμένες από τον πόνο, καθώς αποχαιρετούμε τον αγαπημένο μας γέροντα, τον πνευματικό μας πατέρα, τον στύλο της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά. Δεν υπάρχουν λόγια ικανά να περιγράψουν την απώλεια, δεν υπάρχουν δάκρυα αρκετά για να σβήσουν την θλίψη μας. «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ» (Ψαλμ. 115, 6), και ἐμεῖς, αν και γονατίζουμε ἀπό το βάρος της λύπης, γνωρίζουμε πως η ψυχή του βρίσκεται πλέον στους κόλπους του Θεού, ἐκεῖ ὅπου η ἀγάπη εἶναι αἰώνια και ο πόνος δεν ἔχει θέση.

Ο γέροντάς μας γεννήθηκε μέσα σε μια εύπορη οικογένεια, αλλά δεν κρατήθηκε

από τον πλούτο του κόσμου τούτου. Από νεαρή ηλικία άκουσε την κλήση του Θεού και ακολούθησε τον δύσκολο αλλά φωτεινό δρόμο της μοναχικής ζωής. Όπως ο ίδιος ομολογούσε πολύ συχνά η πιο σημαντική στιγμή της ζωής του ήταν η γνωριμία του με τον σεβασμιότατο ποιμενάρχη μας, μητροπολίτη Βεροιάς, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα. Μετά την πρώτη του εξομολόγηση αισθάνθηκε ότι άλλαξε η ζωή του. Πλέον ο Δεσπότης μας ήταν ο πατέρας του και ο οδηγός του στο δρόμο για τη ένωση με τον Χριστό. Τον σεβάστηκε και τον αγάπησε με όλη του την ψυχή. Άφησε την Αθήνα και την οικογένεια του και τον ακολούθησε στη Βέροια όπου έλαβε το μοναχικό σχήμα και το χάρισμα της ιερωσύνης από τα χέρια του.

Ακολουθώντας το παράδειγμά του, ο γέροντας μας, Έδωσε τα πάντα για τον Χριστό. Όταν η νεοσύστατη τότε αδελφότητα μας, τον κάλεσε να γίνει ηγούμενος της μονής, δεν δίστασε. Αναλώθηκε μέρα και νύχτα, στήριξε την αδελφότητα, ξόδεψε κάθε ικμάδα των δυνάμεών του για να γίνει το μοναστήρι μας ένα πνευματικό λιμάνι. Και τα κατάφερε. Όλοι όσοι περάσαμε από τα χέρια του ξέρουμε ότι βρήκαμε πατέρα. Βρήκαμε τον άνθρωπο που θα μας αγκαλιάσει, θα μας σηκώσει από τις πτώσεις μας, θα μας δείξει τον δρόμο του Χριστού με αγάπη.

Η Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά δεν ήταν απλώς ο τόπος που επέλεξε να διακονήσει· έγινε η πνευματική του πατρίδα, το σπίτι της καρδιάς του. Εδώ, μέσα στη σιωπή και την προσευχή, άσκησε την ψυχή του, καλλιέργησε την αρετή, έμαθε την υπομονή και τη θυσιαστική αγάπη. Δεν ήταν ένας μοναχός που έζησε απλώς μέσα στα τείχη της Μονής· ήταν ένας πατέρας για όλους, ένας φάρος φωτός και ελπίδας για όσους αναζητούσαν ένα καταφύγιο, μια παρηγοριά, έναν λόγο Θεού.

Όποιος περνούσε το κατώφλι της Μονής και πλησίαζε με πόνο και βάρος στην ψυχή του, έβρισκε στο πετραχήλι του ανάπαυση, παρηγοριά, λύτρωση. Τα λόγια του δεν ήταν πολλά, αλλά ήταν γεμάτα χάρη, διάκριση και κατανόηση. Το βλέμμα του ήταν γαλήνιο, γεμάτο συμπόνια. Η καρδιά του, ένας ανοιχτός ουρανός όπου χωρούσαν όλοι – χωρίς όρους, χωρίς προϋποθέσεις, με μοναδικό ζητούμενο την ανάγκη να αγαπηθούν.

Με την πραότητα του, με τη διάκριση και την αστείρευτη αγάπη του, δεν δίδασκε απλώς τον δρόμο προς τον Χριστό· τον ζούσε, τον μαρτυρούσε, τον χάριζε στους άλλους μέσα από την ίδια του την ύπαρξη. Ήταν ένας αληθινός εργάτης του Θεού, ένας πνευματικός πατέρας που δεν κρατούσε τίποτα για τον εαυτό του, αλλά πρόσφερε τα πάντα.

Παρά τις ανθρώπινες δοκιμασίες, παρά τον πόνο, τον κόπο, την ασθένεια που τον συνόδευε από τα νεανικά του χρόνια, δεν λύγισε ποτέ. Αντίθετα, έγινε φάρος για

όλους μας, στήριγμα αληθινό, καταφύγιο για όσους πονούσαν.

Όταν πρώτη φορά τον επισκέφθηκε η ασθένεια, ως νεαρός φοιτητής στη Θεσσαλονίκη, αντί να δει τη δυσκολία, είδε το χέρι του Θεού να τον καθοδηγεί. Στην ξενιτιά της Αμερικής, μόνος και αβοήθητος, γνώρισε την αγάπη του Θεού μέσα από την ανιδιοτελή προσφορά των ανθρώπων που στάθηκαν δίπλα του. Αυτή η εμπειρία τον σημάδεψε για πάντα, τον έκανε να εμπιστευτεί πλήρως τον Κύριο, να παραδώσει τη ζωή του στα χέρια Του.

Η δεύτερη και πιο σκληρή δοκιμασία ήρθε αργότερα. Ο καρκίνος ξαναγύρισε, αυτή τη φορά ανηλεής, πιο βάνανσος. Και όμως, ο γέροντας δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ. Ποτέ δεν άκουσες από τα χείλη του μια πικρία, έναν λόγο παραπόνου. Υπομονή, προσευχή, σιωπή. Έξι ολόκληρα χρόνια μαρτυρίου. «Ό Θεός ξέρει», μας έλεγε.

Στο νοσοκομείο της Βέροιας, έπειτα στη Θεσσαλονίκη, οι γιατροί πάλευαν, αλλά εκείνος γνώριζε. «Τώρα οι άνθρωποι έκαναν το έργο τους, τα υπόλοιπα είναι στα χέρια του Θεού», είπε. Και μέρα με τη μέρα έσβηνε, ήρεμα, γαλήνια, όπως ζούσε. Σαν να ετοιμαζόταν για μια μεγάλη Θεία Λειτουργία, για τη λειτουργία των ουρανών.

«Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.» (Λουκ. 21:19)

Και έφτασε εκείνη η ιερή στιγμή στο νοσοκομείο της Βέροιας. Η τελευταία του ώρα. Ήταν αδύναμος, σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει. Κι όμως, ακόμη και τότε, η

σκέψη του δεν ήταν στον εαυτό του, αλλά σε εμάς. Με όση δύναμη του είχε απομείνει, μας έδωσε τις τελευταίες του πνευματικές συμβουλές:

«Να ζείτε με αγάπη. Να είστε ενωμένοι. Μην αφήσετε την διχόνοια να σας χωρίσει.»

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Μια διαθήκη ιερή, ένας τελευταίος λόγος που πρέπει να κρατήσουμε βαθιά μέσα στην καρδιά μας.

Και όταν ήρθε η ώρα, ο Κύριος τον κάλεσε κοντά Του. Τον πήρε από τα χέρια μας, για να λειτουργεί πλέον στο υπερουράνιο θυσιαστήριο.

Πώς να σε αποχαιρετήσουμε, γέροντά μας; Πώς να βρούμε λόγια να εκφράσουν την ορφάνια που νιώθουμε; Ήσουν για εμάς στήριγμα, φως, ευλογία. Κι αν οι φωνές μας σιγήσουν από τον πόνο, «οί λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19,40) για τα έργα σου, για την αναστήλωση της Ιεράς αυτής μονής, για την αγάπη σου, για την προσφορά σου. Μας δίδαξες να ζούμε ενωμένοι, να αγαπάμε ο ένας τον άλλο, να μην προσκολλόμαστε στα πρόσωπα, αλλά να αναζητούμε τον Χριστό.

Σε παρακαλούμε, από τον ουρανό όπου βρίσκεσαι, μη μας ξεχάσεις. Δώσε μας τη δύναμη να συνεχίσουμε το έργο σου, να πορευτούμε όπως μας δίδαξες. Γέροντά μας, να έχουμε την ευχή σου. Κι αν τα μάτια μας είναι γεμάτα δάκρυα, η ψυχή μας ξέρει ότι δεν σε χάσαμε. Είσαι μαζί μας, στη ζωή μας, στις προσευχές μας.

Ας είναι αιώνια η μνήμη σου τίμιε και πολυφίλητε γέροντα μας. Καλή Ανάσταση!!!

